

בהיכלו

פרשת פינחס תשכ"ה

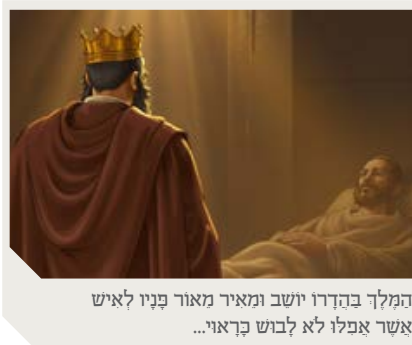
גליון מס
174

// לפגוש את המלך בפיגמה

כפי מדרגתו, אחד יקבל רק לחצר החיצונית, אחד עם קצת יותר קשרים יכנס אולי לאולם הפנימה, וקצת דקות יקבל הודמנות חד פעמית לקבל פני המלך.

אך אם יקרה ואחד מאנשי המלך יפל למשכב לא עלינו, ורחמיו של המלך יתעוררו על מצבו הקשה, הוא יפנה לביתו של האיש, ויכנס אצלו לחדר משכבו, **אנחנו נמצא את המלך בהדרו יושב ומאיר מאור פניו לאיש אשר אפלו לא לבוש כראוי בשביל**

לצאת לרחוב, קל וחומר לא פנדרש בפגישה עם המלך בעצמו.

המלך בהדרו יושב ומאיר מאור פניו לאיש אשר אפלו לא לבוש כראוי...

// גאלה פרטית

כפשיית המקדש היה קיים היינו זוכים לעלות ולמלא את המצבר, להטעין את הנשמה, והיום השכינה הקדושה באה אלינו, עם רצון חזק

זה אנחנו יכולים להגיע ממש לכל הקדושות וקרבנות האלוקים שזכו בבית המקדש, עד שאמר חכמינו ז"ל (ברכות לג): "מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש בימיו", כי על ידי שאדם מתבודד הרבה בימים אלו, ומבקש מלפניו יתברך שיזכה להגיע אל גאלת נפשו הפרטית, ולצאת מכל התאוות והמדות רעות המתגברות עליו, ולהמשיך על עצמו מוחים זכים ונקיים, **על ידי זה עושה קו לשכינה הקדושה, הנמצאת בגלות בימים אלו, וזוכה לסיעתא דשמיא מיחדת להנשע בכל אשר מבקש.**

הבה ונתחיל מחדש בימים מסגלים אלו, להתבודד כל יום אליו יתברך כמה דקות, כפי יכולתנו, עם כל מלה ומלה נבנה קו לשכינה הקדושה ונזכה לדברים נפלאים.

פעם ספרו לפני רבי נתן זי"ע, שאנשים פשוטים אומרים, שבימי בין המצרים יש להם ירידה ונפילה, הם ימי עצבות ומרה שחרה וקשים לעבודת השם, נענה מוהרנ"ת ז"ל שהאמת היא הפוכה לגמרי, ימים אלו מסגלים ביותר, בקלות אפשר מאד להתקרב אליו יתברך, יותר מכל יום אחר בשנה, כי כשהשכינה בגלות עמנו, היא קרובה וסמוכה אלינו מאד, ומסגל מאד להתקרב עכשו, על ידי תורה ותפלה לעשות לה קו ואכסניא שתשרה אצלנו, ואז יזכה האדם לעליה גדולה.

לא בחנם מסובב הבעל דבר ימים אלו עם דמיונות של עצבות ומרה שחרה, אוצר גדול ועצום מאד יהיו עליו בודאי הרבה מנעולים וחומות, שלא יהנו ממנו אלו שאינם ראויים, אבל מי שאינו מטעה את עצמו, קופץ ודולג על כל המניעות,

ומרבה בתפלות והתבודדות בימים אלו שיזכה להתקרב אל השם יתברך באמת, ולמצא אותו יתברך בתוך כל ההסתרות והפסויות **יזכה למצא אוצר נפלא מאד.**

// המלך מגיע

רבי נתן מביא משל נפלא: אדם בריא שרוצה לפגוש את המלך, להתענד מאור פניו, הוא צריך להתכונן לכך רבות, לנקות ולטהר את עצמו יפה יפה, להתלבש כראוי, ואחרי כל ההכנות פשוט לדפק על דלתות רבות, לבקש מרואי פני המלך שישתדלו עבורו לקבל רשות להכנס. ואחרי כל התחבולות שרק צריך לעשות, הוא עדין לא יקבל רשות אלא

עבודת אנשי שלומנו בבין המצרים

"דיקא בתוך החשך והאפלה, החרון אף והדין, יכולים למצוא אור גדול, אם יזכה לחפש אחריו, כי דיקא בימים אלו המלך נמצא בחוץ, ויכולים להתקרב אליו בנקל.

ועל כן אצל אנשי שלומנו היתה בימים אלו (של בין המצרים) התעוררות גדולה, ועשו עבודות גדולות, ובפרטיות אצלנו, אנו מסימים את כל ספר התקונים בימים אלו. וגם אצל מוהרנ"ת ז"ל ראו התעוררות גדולה. ואשרי מי שזוכה בימים אלו להתבודד עמו יתברך, ולהיות זהיר מאד מאד באמירת תקון חצות, הינו אפילו מי שאינו נזהר כל השנה, על כל פנים בימים אלו, גם הוא יזהר באמירת תקון חצות בכל לילה, והוא ענין גדול מאד מאד."

(מתוך 'אשר בנחל מכתב ה' ר"ל)

העולם הזה גורם לי לחץ...

בכל יום כשאני מתעוררת אני נזכרת בכל הדברים שאני צריכה לעשות באותו יום, ומיד מתחיל הלחץ. איך אפשר לזכות לשלום נפש בעולם המלחיצ הזה? האם יש אפשרות לקום בבוקר בלי לחץ ולהיות רגועה ושלונה?

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר ראש חדש סיון התשע"ד

שלום רב אל ... תחי'

לנכון קבלתי את מכתבך.

צריכים מאוד מאוד להקפיד בעת שהולכים לישון שתהיה מוכנה על יד המטה קערה ונטלה עם מים, כדי שתכף ומיד כשמתעוררים מהשנה יוכלו לטל ידים ולהעביר את הרוח הרעה מן האדם, וצריכים להקפיד על זה מאוד מאוד, כי אחרת נדבקת בו רוח רעה, ועקר הרוח רעה זה העצבות והמרירות והדכאון שמסבבים את האדם.

כי כשאדם ישן אזי שורה עליו רוח הטמאה, ולכן התקינו חכמינו הקדושים שתכף ומיד כשקמים מהשנה בבוקר צריכים לטל ידים שש פעמים לסרוגין, וזו סגולה להוריד ממנו את הרוח רעה, ותכף ומיד אומרים "מודה אני לפניך מלך חי וקים שהחזרת בי נשמותי בחמלה רבה אמונתך", ונותנים תודה להקדוש ברוך הוא שהחזיר לי את הנשמה, ומבקשים ממנו יתברך: "רבונו של עולם, זכני להיות בשמחה כל היום, ותשמרני מכל מיני מקרים רעים, ומכל מיני פגעי ומקרי הזמן, ואזכה להיות בשמחה כל היום, וזכני לעשות חסד היום הזה עם כל הבא בידי, ולהקבל את פניו בסתר פנים יפות, ובזכות זה אזכה לשוב הדעת אמתי. ותוציא אותי מכל מיני לחצים ואזכה לשלום הנפש, וזכני להיות מישבת בדעתי, ולא אעשה שום דבר בפזיזות, ועל ידי זה אצא מכל מיני צרות ומריבות ומחלקות, ואזכה להפכל בך מעתה ועד עולם, אמן סלה".

לדעתי אם תקומי את כל זה, אזי ישתנו כל החיים שלך לטובה, רק תקפדי מאוד מאוד על נטילת ידים שחריית, שמי שלא נזהר בזה אזי כל היום הוא בלחץ ובדחק ומבלבל מאוד.

זכרי היטב מה שאמר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ס') שכל יום מתחיל אצל האדם בקטנות ובצמצום גדול, וצריכים לראות להרחיב את היום לאט לאט. יעזר הקדוש ברוך הוא שתקומי את כל זה, ואז טוב לך כל הימים.

המאחל לך ברכה והצלחה מן השמים

הארת חג הפסח באמצע הקיץ

בעזרת ה' יתברך, יום 1 ערב שבת קדש לסדר פניחס כ' תמוז התשפ"ד

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הו"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קורין פרשת פנחס והיא השבת הראשונה של בין המצרים, המכונה כנגד חג הפסח כמבאר בספרים הקדושים, ונתנו רמז בשם פנחס שהוא צרוף פס"ח נ' הינו גלוי שער הנז"ן של הקדשה שמתגלה בלי התקדש חג של פסח, שכל נשמות ישראל מתרוממים למקום עליון וגבוה מאד על ידי האור הגדול המופיע עליהם אז, והשער העליון הזה מתגלה על ידי סוד פסח הינו פה סח, שהפה מתחיל לסיח ולדבר עם הקדוש ברוך הוא, שדבר זה מוציא את האדם מהמקומות הכי שפלים והכי גרועים ומביאים אותו לתוך כל שערי הקדשה.

ועל כן גם הפטרת השבוע מתחיל עם "דברי" ירמיהו וגו', להורות על תקון הדבור והפה, שעל ידו ממשיכים את האור משער הנז"ן של הקדשה, ועוסקים בבנין בית המקדש שהוא בנין הדעת, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות לג ע"א): כל מי שיש בו דעה כאלו נבנה בית המקדש במקומו, כי הדבור והדעת תלויים זה בזה, וכל מה שאדם בונה הדבור שלו עם דבורים קדושים וטהורים, כן בונה את הדעת שלו ונתמים אצלו "הדעה והדבור לחי העולמים", שכל כולו נעשה חבוק דבוק בו יתברך וזוכה לחרות עולם.

על כן אחי ורעי היקרים, בואו ונמשיך על עצמנו, עכשו באמצע הקיץ, הארת חג הפסח, ונתחיל לתקן הדבור שלנו ולהוציא אותה מן הגלות, ונדבר הרבה דבורים קדושים של תורה ותפלה, ודבורים טובים בינינו לבין חברינו ולבין בני ביתנו, ואז נזכה לראות איך שלאט לאט בית המקדש ובית הדעת שלנו חוזר ונבנה על תלו, ויבא משיח צדקנו במהרה ויוציא אותנו מן הגלות ונראה בגלוי שכינה לכל העולם כולו.

המאחל לכם שבת שלום ומברך!

יחזק מחל צדיק רבינו

כל מיני

חסרונות!

האם התבודדות במחשבה גם נחשבת לתפלה?

שלום לצדיק מיבנאל. האם בזמן שאני במקום שיש בו אנשים ואני מתבודדת במחשבה, זו נקראת תפלה? והאם היא מתקבלת למרות שאינני מוציאה את המלים מהפה?

תשובה

בעזרת השם יתברך יום ה' לסדר חקת ה' תמוז התשע"ג

שלום רב אל ... תחי'

לנכון קבלתי את מכתבך.

רבנו ז"ל אמר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ל"ד) שעקר התפלה הוא להוציא מהפה דיקא, כי הישועה באה לאדם רק כשמתפלל להקדוש ברוך הוא בפה מלא, כי הדבור הוא כלי השפע, וכתוב (דברים א') "ויברך אתכם פאשר דבר לכם", הינו כפי הדבור כן השפע, אם הדבור הינו הפלי השפע הוא בשלמות ובמלואו, אזי יכולין לקבל בהם רב שפע, כי עקר התפלה הוא דיקא בפה מלא ולא במחשבה.

אשרי מי שמרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש ברוך הוא בתמימות ובפשיטות גמורה, אשר אין למעלה מזו, כי כל דבור ודבור שבר ישראל מדבר עם הקדוש ברוך הוא, זו הצלחה נצחית הצלחה כזו שאין לתאר ולשער כלל, ואם אדם היה יודע מה הדבורים שלו פועלים בשמים, הוא לא היה מפסיק לדבר אל הקדוש ברוך הוא.

המאחז לך ברכה והצלחה מן השמים.

יש כל מיני חסרונות שאדם צריך להתמודד אתם בחייו, בעקר בעבודת השם, שמרגיש כמה חסר לו, כמה הוא מתמודד בחיים רק בגלל חסרון מסים שנולד עמו, והנסיון גדול והאדם מקשה: "מדוע אני צריך את זה, למה נבראתי כך?..."

והאמת, שאמת צריך לדעת, שמה שאמת מחשיב לחסרון גדול אצלה, הוא מעלה גדולה ויש בזה פונה עמקה מהשם יתברך, איך בדיוק זה יביא אותך לשלמות שלך.

זה מה שאנו מברכים "ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם בורא נפשות רבות וחסרונן", שמלבד באור הברכה בפשטות, שמודים להקדוש ברוך הוא על כל מה שברא למלאות החסרונות של אדם באכל ושתיה, ישנו באור עמק ונפלא במלים אלו:

אנו מודים להקדוש ברוך הוא: אתה בורא נפשות רבות, גדולות קדושות וטהורות, רבות בכמות ובאיכות, ויחד עם זאת בראת גם "וחסרונן", כל מיני חסרונות שבראת באדם בשביל להרים אותו, להדליק את הרצון שלו יותר ויותר.

ואכן, ברכה זו על החסרון אנו מברכים דיקא אחרי אכילה ושתיה אחרי רעב או צמא, כי גם בזה אדם יכול לטען "למה הקדוש ברוך הוא ברא אותי שאני צריך להיות רעב וצמא ועלי לחפש משהו לאכל? הנה יותר טוב שלא הייתי צריך לאכל, וכך לא חסר כלום... לא צריך לבלות זמן על זה, ואין את כל ענייני הלכות פשרות וכו', לא צריך לאכל, וזהו..."

זה הלמוד של "וחסרונן", לדעת שכן ברא הקדוש ברוך הוא את האדם, שיצטרך לאכל ולשתות, ועל ידי זה יבין שיש לו חסרון בזה שהוא רעב וצמא, ועל כן מיד אחר כך מברך בורא נפשות רבות "וחסרונן", להחדיר בדעתו ידיעה קדושה זו, שכן בראו הקדוש ברוך הוא, וכל התכלית היא למלאות את החסרון הזה...

במדרש (בראשית רבה יא, ו) מספר: "פילוסופוס אחד שאל את רבי הושעיה, אמר לו אם חביבה היא המלה, מפני מה לא נתנה לאדם הראשון?" ענה לו רבי הושעיה: "כל מה שנברא בששת ימי בראשית צריכין עשיה, כגון החרדל צריך למתק, התורמוסים צריך למתק, החסין צריכין להטחון, אפלו אדם צריך תקון"; הרי מפרש מדברי המדרש, שהקדוש ברוך הוא ברא את האדם עם חסרון, אדם נולד בלתי משלם, ועבודתו בזה העולם היא להשלים את עצמו, אם אדם יחדיר את הלימוד הזה בעצמו, יזכה להשלים עצמו, הוא ידע שדוקא כל האתגרים והנסיונות שיש לו בדברים מסוימים, הם יביאו אותו לשלמות שלו לאט לאט, אם רק לא יעזב את הרצון ויבקש ממנו יתברך שיזכה לא להתיאש וסוף כל סוף לנצח המלחמה.

למוד זה אנו מוצאים במדרש דיקא במצות מילה, בענין קדשת הברית, שעוברים על האדם בחיים נסיונות, והוא מרגיש הרבה פעמים את ענין החסרון האמור, ואז מגיע המבחן, האם יגיד "זה חסרון, אני לא מתגבר על יצרי..." או שהוא יבין שאת החסרון הזה הקדוש ברוך הוא ברא כדי שיעבד ויתקן את זה!

לא מאשימים אותך על שיש לך חסרון, כי הלא נבראת עם החסרון הזה, נבראת עם יצר הרע, וכמו שכתוב (בראשית ח, כא) "כי יצר לב האדם רע מנעריו" - משננער לצאת ממעי אמו' (בראשית רבה לד, י), אבל הקדוש ברוך הוא גם נותן לך עצה איך לתקן זאת - שאדם לא נולד מהול, אבל הוא זוכה לקים מצות מילה ביום השמיני, וכן הוא מקיים (דברים י, טו) "וימלתם את ערלת לבבכם", שזה בכל משך חיי האדם, אדם צריך לעסוק במלת ערלת הלב שלו, בחינת (דברים לו, י) "ומל ה' אלקיך את לבבך ואת לבב זרעך", וזה דבר תמידי שצריכים תמיד להתחזק בו, ולהחדיר תמיד בדעתנו: לא להתרחק מחמת החסרון!

(דרכי איש גיליון קי"ז)

המלך מגיע הביתה

// בונים קו //

מקבל בין אנשי שלומנו, שמסגל מאד לומר הרבה תקוני זהר בימי בין המצרים, ולסים אותו אז (או לכל הפחות ללמוד ככל שיוכל ואם יזכה לסיים בימי אלול) כי כתוב בתקוני זהר (בהקדמה דף א') "נתנה רשות לאלו הנשמות שנתגרשו ממקומן אחר הקדוש ברוך הוא ושכינתו, לעשות להם קו בחבור זה", נמצא שיש דרך ועצה קלה לעשות קו ואכסניא להשכינה הקדושה, והוא על ידי אמירת תקוני זהר, ואשרי מי שזוכה לסים אותו בימים אלו.

// ק"נ המזמורים //

אשרי הזוכה לסים תהלים בימים אלו, כי בק"נ המזמורים שיש בתהלים בונים את הקו לשכינה, ורבנו ז"ל אומר "מי שרוצה לזכות לתשובה יהיה רגיל באמירת תהלים" (לקוטי מוהר"ו חלק ב', סימן עג), בתוך התהלים מנח כל הרצונות והפסוקים של דוד המלך שכל ימיו עסק בדבר זה - לבנות קו לשכינה, כי הרי בימיו עדין לא נבנה בית המקדש.

// להוסיף כמה שיותר שלום //

כשהקדוש ברוך הוא בא כביכול אלינו, ומבקש: "תעשו לי מקום, אני יכול להתאכסן אצלכם?" צריכים מאד לשמר שהבית יהיה מוכן כמו שצריך, שיהיה רגע אמונה ושמחה שלום ואהבה, כי אם המלך יבסס ויהיה מצב לא נעים בבית, אילו בושות... ולכן צריכים בימים אלו להוסיף כמה שיותר שלום ואהבה מבכל השנה כלה, ואז נזכה לעשות קו לשכינה הקדושה שתשרה אצלנו תמיד.

(אשי ישראל פרשת פנחס תשפ"ג)

אתה שומע מה הוא אומר?!

הגיב, כשהמלוצץ התורן הגדיש את הסאה לגמרי, עלב ודקר את לבו יותר מדי, היה רבי שמואל דוד מצדד לימינו, כאילו עומד שם מישוהו, מצביע ואומר בלחישתו: האם אתה שומע מה שהוא אומר? האם אתה שומע מה שהוא אומר? כמוכן, שהנהגה זו לא תרמה רבות לאמון בשפיותו, המבזים המתחכמים משכו בכתפיהם והמשיכו בדרךם, מבלי לנסות להבין יתר על המידה.

אך היה אחד שהתעקש מאד: מכרח אני לדעת למי דברתי, ומה אמרתי לו!

ענה לו ר' שמואל דוד בתמימות גדולה: פונה אני למי שעומד קעת לימיני, הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, הוא ולא מלאך, כמו שאמר דוד המלך "כי יעמד לימין אביון" (תהלים קט, לא), אם הנך מבזה אותי, דע לך שאינך אלא מבזה את הקב"ה! זה מה שאני אומר בכל פעם: "האם אתה שומע מה שהוא אומר?" מדבר אני אז אל הקדוש-ברוך-הוא...

הדברים יצאו מפיו בתמימות כזו, עד שהלה התחרט מאד, ובקש בכל לבו שישלח לו על טפשותו. סלח רבי שמואל דוד ליהודי זה ומיד פנה הלאה לתפקיד, לגלות לעוד יהודי את האור...

נשמות חזרו לכור מחצבתם בזכותו. עוד רבות בשנים יזכר בין שורות חסידים ברסלב פדמות פלאית, "המפיץ הגדול" הוא מכנה, גם צדיק גדול היה - שמירת העינים שלו בעת שמלא את התפקיד הקדוש שלו היתה ספר מוסר חי.

מטבע הדברים, כשעמד בחזית להציל את נשמות ישראל ברחובה של עיר, לא מן הנמנע היה שיקבל בזיונות ויעבר שפיות דמים, אך בדרך כלל היה החסיד הצדיק מגיב לכלם בשתיקה ארפה ומתמדת, לא עונה, לא מגיב, לא מצטדק.

אך היו אלו פעמים נדירות שכן

